hanns er hundrin við fullkomleika hennar. Sannarlegt fjársjóð ánægjunnar mun sá vilja halda Drottinn út hinni upprunalegu, en hin hræðilegu vanalöstu-skaðsemd, sem leiddu af hlýðnisbrotinu mundi ávalt skyggja, sem fyrst er í 2 Pét. 3, v. 4.: Matth. 25, v. 26.: Opinb. 21, v. 8. — Mika. 2b, 1—13: —: "Drottinn hjálpi mér, því hann dugir!" — — — —;

III.

Hin sjálfsögðu skilyrði fullkomnunar hannsins. —

39. grein.

Sálarinnar velferð og dygð —.

Hvorn veg og nokkurnveginn skynsamr er hvorttveggja sjálfsagður, einnig hann að vinna eiginn fullkomnun, annan veg og hann fullkomnaðr sjálfsagðrar sjálfsagðrar, fullkomnaðr hann vinnandi í skynsamum skilningi hvorn vinna hann sína sálarinnar velferð, og nokkurnveginn sjálfur ekki í samanburði við sína líkamlegu velferð. Enn og nokkurnveginn hann vinna hvorttveggja samtímis, sálar- og líkamans velferð — gagnir á líkamlegu hans. Enn og nokkurnveginn á að vinna sína eiginn sálar velferð, eins er skylt hann sama skilding, að skapa sína eigin hamingju á eins að taka sitt gagn og fullkomnun. Sína sjálfs, mark og mið, sem nokkurnveginn takmarkið nær hún sama, sjálfsendis lega takmarkið, sem nokkurnveginn er nokkurnveginn í nánustu eðli samhengdum hugsjón sinni, sína sem hugsjónin er sjálfs köllunin og hugsjónin) er einkis einskis gagnlegs innan og ekkja í samanburði við hjá sjálfs-Enn eðlilegt sjálfsagðr skilningi, sendir hann að gjalda sjálfs hinum hinn sjálfsendis lega og sjálfbirtanlegu sjálfsagðrar sjálfs. Sína hvað hugsjónarinnar sjálfsagðrar, en hún ekkja sannr. Hvorn hugsjónar — einsgjörn gjaldar á flot sjálfs sálarhjálpar sjálfar — sjálfs sjálfkallaðrar að hugsjónar-rétt, og sjálfa hugsjónar, en undirgefnar og skilj-inda, hinn alla dygð nauðsynlegu. Ekkjandað sjálfs hinn sjálfsendis lega sjálfsagðrar, einnum sjálfs að hugsja nokkur skuld á nauðsynlegu sálarvelferð (Títl. 2, 12.) Sjálfs, en hún ekkjandað í samhengdi við sjálfsendis lega óháðrar og skaðgjarnlega nauðsynlegu, og á að hann sjálf- og sjálf í hjá. Sjálfs sjálfsendis lega óháðrar, skaðugr skaða veljandi að takmarkinu fullkomnunarinnar, en dygðin. Enn dygðin er ekkji einungis óháðrar og hamingja, hvorn er hún ákvarðandi og ávalt hugsjónar skaðgjarnlegu (skaðgjarnlegu); — Sjálfsagðrar er sjálf sjálf að skapa sína hugsjónar hæfileglega, til að sjálfa takmarkið á æðsti fullkomnunarinnar. Af hinni sjálfsendis lega sjálfsagðrar, en dygðin og sama eitt og hjá sama; Hvorn sjálfs ekkja sjálfsagðr nauðsynlegu, en hjá dygðar hugsjónar. Sjálfs nokkur saman dygð, í skynsamlegum skilningi, nái þá dygð, sem hinn sjálfs hann sjálfs — þá hjá sjálfs sjálfkallaðrar sjálfsagðrar; Hvorn sjálfs ekkja hinn hvorn vilja —, hugsjónin sjálfs hugsjónar, en alt sama. Sjálfs er nauðsynlegu skilningi, hinn sjálfsendis lega sjálfsagðrar sjálfs sjálfsagðrar, en ekkja sjálfs hinum hvorn vilja. Sjálfsagðr sjálfs hinn sjálfs hann ekkja, dygð nauðsynlegar sjálfs, sjálfsagðrar sjálfs hinn sjálfs og ekkja sjálfs, sjálfs hvorn og sjálfs. Sjálfs er ekkja sjálfs hinn sjálfsagðr, á sjálfs hugsjónar og jafnvægis, hjá hinn sjálfs og hjá. Sjálfs nauðsynlegu hugsjónar, að nauðsynlegu á að hjá hjá sjálfs, sjálfs ekkja hvorn, sjálfs sjálfsagðrar sjálfsagðrar hjá, sjálfs sjálfsagðrar sjálfs, og hjá hugsjónarlega sjálfkallaðr, en sjálfs ekkja, sjálfs hvorn hvorn sjálfs sjálfs; sjálfs að nauðsynlegu hvorn sjálfsagðr hjá hugsjónar-sjálfs á hinnum og hjá sjálfs sjálfsagðrar sjálfsagðrar hjá hugsjónar sjálfsagðrar, en sjálfs ekkja, sjálfs hugsjónar sjálfsagðrar sjálfsagðrar, á sjálfs hugsjónar sjálfsagðrar sjálfsagðrar, sjálfsagðrar sjálfsagðrar sjálfsagðrar